

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Hübnera a soudců JUDr. Ivy Březinové Mgr. Dity Staňkové ve věci

žalobce: **Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou**, IČO 00408026
sídlem Platněřská 191/4, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Jiřím Davidem, LL.M.
sídlem Kaprova 40/12, 110 00 Praha 1

proti
žalovaným: **1/ EUROCONTRACT - BERNY s.r.o.**, IČO 25857339
sídlem Hradní 27/37, 710 00 Ostrava
zastoupený advokátem JUDr. Lubomírem Poláchem
sídlem Zámecké nám. 42, 738 01 Frýdek-Místek
2/ Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových
IČO 69797111, sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o určení vlastnického práva

o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 29. 11. 2018,
č. j. 98 C 367/2015 – 229

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku ve věci samé pod bodem I/ a ve výroku o náhradě nákladů řízení pod bodem II/ **potvrzuje**.
- II. Ve výroku pod bodem III/ se rozsudek **mění** tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 3 300 Kč, jinak se v tomto výroku **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

- III. Žalobce je **povinen** nahradit prvému žalovanému náklady odvolacího řízení ve výši 3 751 Kč k rukám jeho právního zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalobce je **povinen** nahradit druhé žalované náklady odvolacího řízení ve výši 900 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal určení, že žalovaný 2/ je vlastníkem pozemku parcely č. 1302/3, katastrální území Hloubětín, zapsané na LV č. 3280 vedeném Katastrálním úřadem pro hlavní město Praha, katastrální pracoviště Praha (výrok I/), rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému 1/ náhradu nákladů řízení ve výši 42 471 Kč k rukám právního zástupce žalovaného 1/, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II/), a že žalobce je povinen zaplatit žalovanému 2/ náhradu nákladů řízení ve výši 1 500 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III/). Soud I. stupně tak rozhodl o žalobě podle § 18 odst. 1 zák. č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších změn (dále jen „zákon č. 428/2012 Sb.“). Jde přitom v pořadí o druhý rozsudek soudu I. stupně vydaný v této věci, neboť jeho předchozí rozsudek ze dne 23. 6. 2016, č. j. 98 C 367/2015 – 61, odvolací soud zrušil usnesením ze dne 19. 9. 2017, č. j. 16 Co 210/2017 – 115.
2. Po skutkové stránce soud I. stupně shrnul množství dílčích skutkových zjištění, ze kterých vyplývá, že žalobce je právním nástupcem církve, která před 25. 2. 1948 vlastnila pozemek zapsaný v zemských deskách pod č. vložky 434, jehož část je v současnosti zapsaná v katastru nemovitostí na LV č. 3280 pod parc. č. 1302/3, kat. území Hloubětín, který byl v období před 1. 1. 1990, přesněji k 1. 1. 1951, převeden do vlastnictví státu. Tento pozemek, resp. pozemek parc. č. 1302, ze kterého byl nyníjší pozemek oddělen, vydražil žalovaný 1/ příklepem ve veřejné dobrovolné dražbě konané dne 22. 5. 2008 vyhlášené likvidátorem Státního statku hl. m. Prahy „v likvidaci“. Soud I. stupně se neztotožnil s názorem žalobce, že tento pozemek byl ke dni 24. 6. 1991 součástí zemědělského půdního fondu, přičemž vyšel zejména z rozhodnutí OKHZ NVP ze dne 8. 7. 1977, kterým byl pozemek parc. č. 1302 odňat ze zemědělského půdního fondu s odůvodněním, že *„jde převážně o zbytky pozemků při výstavbě sídlišť, veřejných komunikací ... Jakékoliv využití pro zemědělskou výrobu jest vyloučeno, neb pozemky se nalézají uvnitř sídlišť a nechají se použít jen jako parky a plochy uvnitř sídlišť.“* Podle soudu I. stupně se na této situaci dosud nic nezměnilo, neboť na uvedeném pozemku nebyl založen park, zahrada ani sad, pozemek nikdo nijak nevyužíval, stal se z neudržovaného pozemku pozemkem zanedbaným, což potvrzuje posudek znalce Ing. Černého z r. 2008, jakož i to, že v roce 2011 zde byly pokáceny plané náletové stromy, a v r. 2015 až 2017 byl pozemek nejen zpustlý, ale stal se ekologickou hrozbou jako semenišť invazivních rostlin. Podle soudu I. stupně proto nelze na pozemek pohlížet jako na pozemek způsobilý k zařazení do zemědělského půdního fondu, neboť z žádného provedeného důkazu neplyne, že by jej někdo ke dni 24. 6. 1991 efektivně obhospodařoval, a jen z faktu kácení náletových stromů v r. 2011 neplyne, že by pozemek byl obděláván. Na tom podle soudu I. stupně nic nemění ani to, že podle územního plánu z r. 2008 byl pozemek určen pro lesní porosty, neboť to nic nevypovídá o skutečnosti. Podle soudu I. stupně také nic nehovoří o formálním zpětném zařazení pozemku do zemědělského půdního fondu, neboť prohlášení Pozemkového fondu ze dne 5. 5. 1998 nemělo žádné právní důsledky, navíc samotný orgán dne 2. 8. 2002 úplně změnil názor, zatímco rozhodnutí OKHZ NVP ze dne 8. 7. 1977 bylo záznamovou listinou, které vycházelo ze skutečného stavu jejich užívání. Ke dni 24. 6. 1991 tak tento pozemek nebyl zemědělsky obhospodařován ani udržován ve stavu k tomu způsobilém a nebyl ani evidován jako součást zemědělského půdního fondu.
3. Po právní stránce soud I. stupně uvedl, že žaloba podle § 18 odst. 1 zák. č. 428/2012 Sb. je jediným prostředkem, kterým se žalobce může domoci ochrany svého práva na podání výzvy

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

k vydání majetku (k restituci majetku), kterého se stát poté, co majetek znárodnil, nelegálně zbavil. Kladně se také vyjádřil k pasivní legitimaci obou žalovaných. Vedle toho soud I. stupně uvedl, že pro rozhodnutí ve věci mají význam ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon č. 92/1991 Sb.“), a § 29 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o půdě“). Podle soudu I. stupně nebyl předmětný pozemek prodán ve velké privatizaci podle zákona č. 92/1991 Sb., ale ve veřejné dražbě podle zákona č. 26/2000 Sb., který žádné ustanovení k ochraně historického církevního majetku nemá, a blokace pomocí § 3 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb. se tedy neuplatní, k čemuž odkázal na rozhodovací praxi odvolacího, Nejvyššího i Ústavního soudu. Dále soud I. stupně zkoumal porušení § 29 zákona o půdě, a „*své verifikační úsilí zaměřil výhradně na to, zda dotčený pozemek byl součástí ZPF (§ 1 odst. 1 písm. a) z. č. 229/1991 Sb.) ke dni 24.06.1991, anebo nebyl.*“ Doplnil, že k tomu musejí být společně splněny formální a materiální znaky, a neuznal argument, že „*se vyhledává pouze materiální znak, a to nejen proto, že dlouhodobá univěrsální litigace je obledně nutného splnění obou znaků současně zcela jednoznačná a srozumitelná.*“ Podrobněji pak odůvodnil, že pozemek byl ke dni 24. 6. 1991 evidován jako *ostatní plocha* a že po vynětí ze zemědělského původního fondu v r. 1977 nebyl pozemek do tohoto fondu zařazen a nebyl jeho součástí. Na pozemek rovněž nelze pohlížet jako na pozemek, který je uchovávan ve stavu způsobilém k zařazení do kategorie pozemků v zemědělském půdním fondu, z ničeho ani nelze dovozovat, že pozemek byl a je obděláván. Podle soudu I. stupně tak předmětný pozemek nebyl chráněn prostřednictvím § 29 zákona o půdě, a vydražení pozemku uvedené ustanovení nebránilo. K tomu uvedl, že dražba, ve které žalovaný 1/ získal příklep k předmětnému pozemku (či celku, z něhož byl tento pozemek později oddělen), byla neplatná, doplnil však, že to aktivní legitimaci podle § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. nezakládá, a ani podle tohoto ustanovení nemůže žalobce žalovat na určení neplatnosti právního úkonu, kterého není účastníkem. Ani závěr o neplatnosti předmětné dražby tak nemohl podle soudu I. stupně rozhodnutí soudu nijak ovlivnit. Soud I. stupně rovněž odůvodnil výrok o náhradě nákladů řízení.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobce v celém rozsahu včasné a přípustné odvolání. Soudu I. stupně vytkl, že se v souladu s údajně překonaným pokynem odvolacího soudu omezil jen na přezkum porušení tam uvedených blokačních ustanovení, místo aby provedl teleologicky opodstatněnou analogii § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb., ke které přistoupil Nejvyšší soud v rozsudcích ze dne 7. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5069/2017, a ze dne 10. 12. 2018, sp. zn. 28 Cdo 3197/2018, přičemž je tedy nesprávný názor, že aktivní legitimace žalobci svědčí jen u převodů či přechodů zemědělského majetku. Podle žalobce byla dražba neplatná pro nedostatek oprávnění likvidátora Státního statku hl. m. Prahy, neuplatní se ani domněnka dobré víry nabyvatele, resp. tato dobrá víra je nerozhodná, a nabyvatel ani nejednal v omluvitelném omylu. Podle žalobce navíc došlo k porušení § 3 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb., jak vyplývá z § 47b tohoto zákona. Mělo tak dojít také k porušení § 29 zákona o půdě, neboť rozhodující je skutečný stav, a netřeba tedy kumulativního splnění faktického a právního stavu podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2015, sp. zn. 28 Cdo 2523/2013, na který odkazoval odvolací soud v předchozím rušícím usnesení č. j. 16 Co 210/2017 – 115. Tento materiální znak přitom podle žalobce byl naplněn a má vyplývat ze souhlasného potvrzení Pozemkového fondu a likvidátora Státního statku hl. m. Prahy ze dne 5. 5. 1998, které podle žalobce potvrzuje, že jde o zemědělský pozemek, přičemž zemědělská povaha pozemku je patrná prostým okem z přiložených fotografií. Pozemek také není součástí sídlištní zástavby, přiléhá k lesu, byly na něm káceny vzrostlé ovocné stromy, které tam musely být již v roce 1991, a jsou na něm i jiné porosty hlohu, černého bezu, třešně, jasanu, hrušně a smrku, což podle žalobce dokládá faktické využití pozemku i jeho zachovalost pro využití jako zahrady, lesa či sadu. Lesní využitelnost má také prokazovat stanovisko Městské části Praha 9 ze dne 1. 12. 2008, a s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2000, sp. zn. IV. ÚS 302/99, navíc postačí zachování půdy ve stavu způsobilém k zařazení pozemků do zemědělského půdního fondu. Žalobce rovněž odkázal také

na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze uvedená v bodu 7 níže odůvodnění tohoto rozsudku. Žalobce má tedy za to, že materiální znak byl splněn, a není tak nutno dovozovat také splnění právního (formálního) stavu pozemku ke dni 24. 6. 1991. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

5. Proti výroku III/ rozsudku soudu I. stupně podal včasné a přípustné odvolání žalovaný 2/, který nesouhlasil s tím, že mu byla přiznána náhrada nákladů řízení jen za pět úkonů, nikoli též odměna nezastoupeného účastníka za písemný závěrečný návrh, za odvolání podané dne 27. 1. 2017 a za přípravu účasti na čtyři jednání před soudem I. stupně.
6. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „o. s. ř.“), a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
7. Na ústním jednání dne 1. 10. 2019 odvolací soud doplnil dokazování rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 2017, č. j. 4 Co 185/2016 - 103, a ze dne 23. 3. 2017, č. j. 4 Co 83/2016 - 102, na které odkazoval žalobce ve svém odvolání. Z těchto rozsudků a dále z ortofotomapy dostupné online in <https://nahlizenidokn.cuzk.cz/> odvolací soud zjistil, že tam projednávané pozemky v obci Český Krumlov, kat. území Slupenec, parc. č. 1004, a v kat. území Borotín u Tábora, parc. č. 1028/41, jsou výsečí většího zemědělského pole. Odvolací soud si tyto rozsudky vyžádal přímo u Vrchního soudu v Praze, a vzhledem k tomu, že žalobce na tyto rozsudky poukazoval před vynesením napadeného rozsudku soudu I. stupně (konkrétně ve vyjádření ze dne 17. 2. 2018 na č. l. 157 p. v. spisu), neshledal pro to ani překážku uvedenou v § 205a písm. d/ o. s. ř.
8. Podle § 18 odst. 1 zák. č. 428/2012 Sb. oprávněná osoba může podat soudu žalobu o určení vlastnického práva státu z důvodu, že věc z původního majetku registrovaných církví a náboženských společností byla přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona převedena nebo přešla z majetku státu do vlastnictví jiných osob v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, nebo v rozporu s ustanovením § 29 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona; lhůta pro uplatnění výzvy k vydání věci počne běžet dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo určeno vlastnické právo státu.
9. Podle § 3 zák. č. 92/1991 Sb. předmětem tohoto zákona není majetek, který má být vrácen právními osobám zvláštními předpisy. Předmětem tohoto zákona rovněž není majetek, který na stát přešel po 25. únoru 1948 z vlastnictví církví, řádů a kongregací a náboženských společností (odst. 1). Majetku, na jehož vydání může vzniknout nárok fyzické osobě podle zvláštních předpisů, může být použito podle tohoto zákona pouze v případě, že tyto nároky nebyly uplatněny ve stanovené lhůtě nebo byly zamítnuty (odst. 2).
10. Podle § 29 zákona o půdě majetek, jehož původním vlastníkem byly církve, náboženské řády a kongregace, nelze převádět do vlastnictví jiným osobám do přijetí zákonů o tomto majetku.
11. Po skutkové stránce odvolací soud dodává, že žalobci se v odvolání nepodařilo opětovnou polemikou zpochybnit skutková zjištění přijatá soudem I. stupně, který v odůvodnění svého rozsudku logicky a racionálně zhodnotil množství provedených důkazů, vyjádřil se k rozporům mezi nimi a uvedl, proč dal přednost tomu kterému skutkovému závěru a proč nepotvrdil pravdivost některých skutkových tvrzení žalobce tak, jak je uvedeno v bodu 2 výše odůvodnění tohoto rozsudku. Odvolací soud tedy tato zjištění, včetně způsobu, jakým k nim soud I. stupně dospěl, sdílí a potvrzuje je (viz také bod 15 až 17 odůvodnění tohoto rozsudku). Platí to i o způsobu, jakým se soud I. stupně vypořádal s prohlášením Pozemkového fondu ze

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

dne 5. 5. 1998, i se sdělením Úřadu městské části Praha 9 ze dne 1. 12. 2008, podle kterého se předmětný pozemek *podle územního plánu* nachází v území označeném jako LR - lesní porosty.

12. Po právní stránce odvolací soud setrvává na svém stanovisku, že aktivní legitimaci žalobce k důvodnému podání nynější žaloby může žalobci zakládat pouze ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb., a že porušení tam obsažených tzv. blokačních ustanovení (v poměrech konkrétní věci) představují jediné důvody, pro které může tzv. církevní restituent podat žalobu o určení vlastnického práva státu (viz níže bod 18 a 19 odůvodnění tohoto rozsudku). Odvolací soud se přitom ztotožňuje se soudem I. stupně v závěru, že tato tzv. blokační ustanovení nebyla porušena.
13. Podle odvolacího soudu nedošlo předmětnou dražbou v roce 2008 k porušení § 3 zákona č. 92/1991 Sb. Žalobce se dovolává § 47b tohoto zákona, uvádí, že z pohledu aplikace jeho § 3 je nerozhodná (ne)zemědělská povaha pozemku, tento zákon upravuje i jiné formy privatizace a upravuje i režim zcizování likvidátorem, a předmětná veřejná dražba tedy nebyla konána podle zákona č. 26/2000 Sb., ale podle zákona č. 92/1991 Sb., jak má vyplývat z jeho § 47b. Odvolací soud tento názor nesdílí a ztotožňuje se s usnesením jiného senátu zdejšího odvolacího soudu ze dne 24. 4. 2018, č. j. 35 Co 61/2018 - 107, v němž vystupoval totožný žalobce zastoupený týměm advokátů a v němž byla rovněž posuzována dražba provedená likvidátorem Státního statku hl. m. Prahy. V tomto usnesení se odvolací soud přiklonil k závěru, že § 47b zákona č. 92/1991 Sb. „*upravuje jen způsob zpeněžení majetku při likvidaci státního podniku, jež sama byla podrobena úpravě zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku a na základě jeho § 9 odst. 6 i obchodnímu zákoníku. Blokače dle § 3 zák. č. 92/1991 Sb. se týká převodů dle tohoto zákona, jimiž ve smyslu § 5 odst. 2 byly převody podle rozhodnutí o privatizaci podniku nebo jeho části nebo podle rozhodnutí o privatizaci majetkové účasti státu na podnikání jiné právnické osoby vydaného na základě návrhu privatizačního projektu, nikoliv proces likvidace státních podniků.*“ Podle odvolacího soudu tedy nebyl porušen § 3 zákona č. 92/1991 Sb., a veřejná dražba proběhla podle zákona č. 26/2000 Sb. V takovém případě pak odvolací soud analogicky odkazuje na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo 1246/2016, publikovaného pod č. 38/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, podle kterého převodu historického majetku církví v dražbě prováděné na základě zákona č. [427/1990 Sb.](#) nebránil [§ 3](#) odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012. Podle odvolacího soudu zde totiž není důvod tento názor neaplikovat i na dražbu prováděnou podle zákona č. 26/2000 Sb., neboť ani tento zákon, obdobně jako zákon č. 427/1990 Sb., neobsahuje žádné ustanovení bránící dražbě tzv. historického majetku církví.
14. Podle odvolacího soudu nedošlo předmětnou dražbou ani k porušení § 29 zákona o půdě. Odvolací soud je názoru, že ani po vydání jeho předchozího rušícího usnesení ze dne 19. 9. 2017, č. j. 16 Co 210/2017 – 115, nedošlo k překonání závěru, že toto ustanovení se vztahovalo pouze na zemědělský majetek, který jím byl ke dni nabytí účinnosti zákona o půdě, tj. ke dni 24. 6. 1991 (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1865/2018), a že pro splnění tohoto předpokladu je nutné, aby předmětný pozemek tuto charakteristiku splňoval jak po právní, tak po faktické stránce ve smyslu § 1 odst. 1 uvedeného zákona, třebaže judikatura doplnila, že nedostatek formálního znaku uvedené charakteristice nebrání, avšak nedostatek materiálního znaku uvedenou charakteristiku vylučuje, třebaže by byl splněn znak formální (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4254/2017, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 10. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5610/2017, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 12. 2018, sp. zn. 28 Cdo 3325/2018).
15. Odvolací soud shledal, že soud I. stupně se splněním obou těchto podmínek pečlivě zabýval, provedl v tomto směru rozsáhlé dokazování a přesvědčivě odůvodnil zjištění, která jejich splnění vylučují. Soud I. stupně uvedl řadu důvodů, proč dospěl k závěru, že pozemek nebyl ke dni 24. 6. 1991 formálně součástí zemědělského půdního fondu, přičemž se vyjádřil

i k opačně vyznívajícím důkazům. Odvolací soud se v tomto směru se soudem I. stupně ztotožňuje. Odvolací soud rovněž potvrzuje zjištění, že pozemek k uvedenému dni nesplňoval požadovanou charakteristiku ani po faktické stránce (viz také níže bod 16 a 17 odůvodnění tohoto rozsudku), a v podrobnostech pak odvolací soud odkazuje na pečlivé odůvodnění rozsudku soudu I. stupně shrnuté v bodu 2 výše odůvodnění tohoto rozsudku, se kterým se odvolací soud v dané věci ztotožňuje.

16. Odkazuje-li žalobce na rozsudky Vrchního soudu v Praze uvedené v bodu 7 výše odůvodnění tohoto rozsudku, pak nehledě na to, že tyto rozsudky řešily jiný právní problém, a to nahrazení projevu vůle na vydání tam označených pozemků, pak nelze mít ani za to, že by tyto pozemky byly srovnatelné s žalobcem označeným pozemkem v nynějším řízení. V uvedených rozsudcích se Vrchní soud v Praze zabýval pozemky, které fakticky a zjevně dlouhodobě tvoří obdělávanou součást většího zemědělského celku (pole), zatímco nyní projednávaný pozemek sousedí s pozemní komunikací, která jej odděluje od blízkého sídliště, byl zjevně dlouhodobě zanedbáván, zarostl množstvím náletových rostlin, které musely být odstraněny, a skutečně nic nenasvědčuje tomu, že by byl v r. 1991 jakkoliv aktivně zemědělsky obhospodařován nebo udržován ve stavu k tomu způsobilém ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2000, sp. zn. IV. ÚS 302/99, publikovaného pod č. 24/2000 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, na který již odkazoval odvolací soud v předchozím rušícím usnesení č. j. 16 Co 210/2017 - 115 a na který odkazuje také žalobce.
17. K tomu odvolací soud dodává, že si je rovněž vědom, že rozsudkem ze dne 28. 2. 2019, č. j. 58 Co 37/2019 - 260, zdejší odvolací soud potvrdil vyhovující rozsudek soudu I. stupně ze dne 25. 10. 2018, č. j. 51 C 21/2015 - 228, k obdobné žalobě žalobce na určení vlastnického práva státu k pozemku parc. č. 785 v kat. území Hloubětín, rovněž vydraženému soukromou osobou ve veřejné dražbě konané dne 20. 4. 2010 k návrhu likvidátora Státního statku hl. m. Prahy. Ani tento pozemek však není s nyní projednávaným pozemkem parc. č. 1302/3 srovnatelný, neboť prve uvedený pozemek přiléhá a tvoří celek s objektem statku v Hloubětíně, který je zapsaný jako národní kulturní památka pod názvem Křížovnický dvůr, a z dokazování zahrnujícího mj. svědeckou výpověď v uvedeném řízení vyplynulo, že tento pozemek byl ke dni 24. 6. 1991 fakticky obhospodařován jako zahrada a takto byl k uvedenému dni také evidován, tudíž se na tento pozemek vztahovala blokace podle § 29 zákona o půdě. V nyní projednávaném případě je však skutkový stav odlišný, neboť pozemek parc. č. 1302/3 nebyl po právní ani faktické stránce součástí zemědělského půdního fondu, a blokace podle uvedeného ustanovení se na něj tedy nevztahovala (viz body 11 a 15 výše odůvodnění tohoto rozsudku).
18. Z uvedeného vyplývá, že zde není splněna žádná podmínka aplikace § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb., neboť předmětnou veřejnou dražbou nebyl porušen ani § 3 zákona č. 92/1991 Sb., ani § 29 zákona o půdě. Odvolací soud nesouhlasí s tím, že by bylo namíste aplikační podmínky uvedeného ustanovení analogicky rozšiřovat na projednávaný případ, neboť k tomu by zde musela být nějaká *protiplánová neúplnost* či „otevřená nepravá (teleologická) mezera, kterou je třeba uzavřít pomocí analogie,“ (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 29 Cdo 3225/2016, uveřejněné pod číslem 54/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek; viz také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2017, sp. zn. 32 Cdo 2422/2015, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. 23 Cdo 3709/2016, nebo usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10. 2. 2011, sp. zn. 8 Cmo 374/2010, uveřejněné pod číslem 145/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Tato neúplnost či mezera zde však není, neboť výslovným účelem tzv. církevních restitucí je podle preambule a § 1 zákona č. 428/2012 Sb. zmírnění toliko *některých* majetkových křivd (viz také bod 41 odůvodnění nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 1. 2019, sp. zn. III. ÚS 3397/17), a ani obecný výkladový princip *in favorem restitutionis* (ve prospěch restituenta) neopravňuje moc soudní k překračování komplexního zákonného režimu majetkového vyrovnání s církvemi podle zákona č. 428/2012 Sb. (viz rozsudek

Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2017, sp. zn. 28 Cdo 2546/2017, publikovaný pod číslem 151/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 2. 2018, sp. zn. 28 Cdo 2255/2017, publikovaný pod číslem 28/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek); to ostatně uznává i Ústavní soud, který v bodu 22 odůvodnění usnesení ze dne 11. 4. 2017, sp. zn. III. ÚS 2918/16, odmítl názor, že by legitimní očekávání církvi zakládalo právo na „*znovunabytí jakéhokoliv původního tzv. církevního majetku*.“ Odvolací soud tedy neshledává žádné, tím méně přesvědčivé teleologické důvody, které by svědčily pro možnost analogické aplikace § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. i na *neplatnost dražby* (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo 5217/2015, publikovaný pod č. 103/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), a mlčení uvedeného ustanovení o této skutkové podstatě považuje odvolací soud za *vědomé rozhodnutí zákonodárce*, které je soud povinen respektovat (viz bod 17 odůvodnění nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2014, sp. zn. III. ÚS 2264/13, publikovaného pod č. 47/2014 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu).

19. Dle názoru odvolacího soudu není tento závěr vyvrácen ani usnesením Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1865/2018, v němž je uvedeno, že „*žalobou podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. lze brojit i vůči těm přechodům vlastnického práva k původnímu církevnímu majetku, pro něž nebyly splněny zákonem stanovené podmínky a kdy přechodem tohoto majetku na jiný subjekt bylo by obroženo zachování majetkového základu pro budoucí vypořádání s církvemi*“, neboť předmětné nemeritorní usnesení kladně řešilo otázku porušení právě předvídaného § 29 zákona o půdě, a neaprobulovalo žádnou analogickou aplikaci § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. na jiné případy než na porušení tam uvedených blokačních ustanovení. Pokud tuto analogii připustil Nejvyšší soud v rozsudcích ze dne 7. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5069/2017, a ze dne 10. 12. 2018, sp. zn. 28 Cdo 3197/2018, na které poukazuje žalobce, pak tak Nejvyšší soud učinil jen ohledně předpokladů přechodu majetku na obec podle zákona č. 172/1991 Sb., a to z důvodů podrobně vylíčených v předchozím rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4146/2017. Tyto důvody však nejsou na projednávanou věc přenositelné, neboť k přechodu majetku podle zákona č. 172/1991 Sb. docházelo při splnění stanovených podmínek již ze zákona, a v době těchto přechodů ještě nebylo jisté, zda přesto tyto obce budou povinnými osobami k naturálnímu uspokojení církevních restitučních nároků, přičemž jimi nabyté nemovitosti nadále podléhaly blokaci podle § 29 zákona o půdě. V nyní projednávaném případě však § 29 zákona o půdě nebyl dotčen, neboť předmětný pozemek nebyl tímto ustanovením blokován, a k jeho převodu či přechodu došlo či mohlo dojít (jen) na základě veřejné dražby ve prospěch osoby soukromého práva. Ani tato rozhodnutí tedy podle odvolacího soudu nevybízají soudy k všeobecné analogické aplikaci § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. na jakékoli vady při převodu či přechodu tzv. původního církevního majetku, resp. na nyní nastalou skutkovou situaci.
20. Závěrem odvolací soud poznamenává, že se tím neodchyluje od závěrů vyjádřených v předchozím usnesení ze dne 19. 9. 2017, č. j. 16 Co 210/2017 – 115, které svědčí o vstřícnějším postupu odvolacího soudu ve vztahu k žalobci i nad rámec povrchního znění zákona, zejména pak při výkladu § 29 zákona o půdě. K porušení tohoto ustanovení, stejně jako dalšího blokačního ustanovení uvedeného v § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb., však nedošlo, a odvolací soud by se již odchyloval od principu dělby moci ve státě a závěrů uvedených v bodu 18 výše odůvodnění tohoto rozsudku, pokud by dopad posledně uvedeného ustanovení rozšířil i na nynější případ.
21. Odvolací soud tedy shrnuje, že i v případě, že by předmětná dražba předmětného pozemku v roce 2008 byla neplatná, nejde o okolnost, která by žalobci zakládala právní nárok uplatněný touto žalobou, neboť by tím nedošlo k porušení žádného blokačního ustanovení uvedeného v § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. Z těchto důvodů je rozsudek soudu I. stupně ve výroku o

věci samé věcně správný, proto jej odvolací soud podle § 219 o. s. ř. potvrdil. Odvolací soud pak považuje za nadbytečné se za těchto okolností zabývat otázkou, zda předmětná veřejná dražba byla skutečně neplatná či nikoliv, ani se odvolací soud nevyjadřuje k otázce dobré víry žalovaného 1/, neboť by to ve výsledku nemohlo ovlivnit závěr o nedůvodnosti nynější žaloby a správnosti uvedeného rozsudku.

22. Se zřetelem k absenci odvolacích námitek žalobce a odvolání žalovaného 1/ ve vztahu k rozhodnutí o nákladech řízení neshledal odvolací soud důvod zpochybňovat správnost výroku II/ rozsudku. Odvolací soud nicméně shledal důvodným odvolání žalovaného 2/, že písemný závěrečný návrh představuje účelný úkon právní služby, za který náleží odměna podle § 1 odst. 3 písm. a/ vyhl. č. 254/2015 Sb., ve znění pozdějších změn (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2015, sp. zn. 33 Cdo 4193/2013), stejně jako že úspěšnému žalovanému 2/ náleží náhrada za přípravu účasti na čtyři jednání (§ 1 odst. 3 písm. b/ cit. vyhl.) a za odvolání podané dne 27. 1. 2017, tj. spolu s dalšími pěti (za které přiznal náhradu soud I. stupně) celkem za jedenáct úkonů v úhrnné výši 3 300 Kč. V tomto rozsahu proto změnil výrok III/ rozsudku, jak uvedeno, jinak rozsudek v tomto výroku potvrdil.
23. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobce byl v odvolacím řízení zcela procesně neúspěšný, je proto povinen nahradit úspěšnému žalovanému 1/ náklady odvolacího řízení ve formě účasti na ústním jednání před odvolacím soudem podle § 9 odst. 4 písm. b/ vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších změn, s připočtením paušální náhrady výdajů za tento úkon podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a připočtením náhrady DPH, vše v celkové výši uvedené ve výroku III/ tohoto rozsudku.
24. O náhradě nákladů odvolacího řízení ve prospěch žalovaného 2/ rozhodl odvolací soud z obdobných důvodů podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a přiznal žalovanému 2/ náhradu za odvolání, za přípravu účasti a za účast na jednání před odvolacím soudem, tj. za tři úkony po 300 Kč podle vyhl. č. 254/2015 Sb., ve spojení s § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V části týkající se výroků o nákladech řízení **není** proti tomuto rozsudku dovolání přípustné.

Praha 1. října 2019

JUDr. Petr Hübner v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová